

Дамян Дамянов

Не ме изпращайте – тук
мога сам...

Не ме изпращайте – тук мога сам.
Достатъчни са двамата гробари.
Достатъчни са тези небеса
и тази пръст, която се отваря,
от всички вас за да ме отърве.
Премного ми помагахте приживе
с какви ли не най-смъртни грехове,
та аз – и грешник – си умрях красиво.
Умрях достойно. Недостоен страх
душата не изпита, не запомни.
От толкоз чужди „помощи“ умрях,
та не желая и в смъртта си помощ.
Ако за нещо съжалявам, миг
преди с пръстта съвсем да се завия –
то е, че няма как във тоя мил
момент преди последното „Амин!“
гробарите да черпя по ракия.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8547>]